

51. Всяко прилагателно има три рода, двѣ числа и четыре падежя и ся поставя въ еднаквы родъ, число и падежъ съ съществително-то, при кое-то е приложено.

52. Прилагателны - ты имена за мъжский родъ въ ед. число имѣть по двѣ окончанія: *пълно* и *усѣчено*.

Пълно-то окончаніе е *ый* или *ій*; като: *добрый, синій*.

З а б ѣ л ѣ ж в. Въ черковный языкъ прилагателны-ты имена за женский родъ имѣть пълно окончаніе на *ая* и *яя*; като: *святая, синяя*, а за срѣдній на *ое* и *ее*; като: *святое, синее*, въ днешный обаче Българский языкъ прилагателны-ты за женский и срѣдній родъ нѣмѣть пълно окончаніе, а само *усѣчено*.

Усѣчено окончаніе за мъжский родъ е *ъ*, и *ь*; като: *добъръ, синь*; за женский родъ *а* и *я*; като: *добра, синя*, а за срѣдень *о* и *е*; като: *добро, сине*.

З а б ѣ л ѣ ж в. родовы-ты прилагателны на *ій* и относителны-ты нѣмѣть усѣчено окончаніе за мъжский родъ; като: *овчій, козій селскій* нѣма *овчъ, козь, и селскъ*.

53. Усѣчено-то окончаніе за мъжский родъ става отъ пълно-то като ся промѣни *ый* на *ъ* и *ій* на *ь*; като: *святый, святъ; синій, синь*.

54. Прилагателны съ двѣ съгласны прѣди *ый*, въ усѣчено окончаніе у мъжский